

VRHOVNO DRŽAVNO TOŽILSTVO
Republike Slovenije

Urad generalne državne tožilke RS
Trg OF 13, 1000 LJUBLJANA

Številka: Tu 38/10-4, Tu 60/10-2

Datum: 11.3.2010

VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

**Gospod
Borut Pahor
predsednik**

**Gregorčičeva 20-25
1000 Ljubljana**

Spoštovani gospod predsednik,

v zvezi z najinim pogovorom glede problemov, ki so nastopili zaradi posegov Ministrstva za pravosodje RS v delo državnega tožilstva na odprtih konkretnih kazenskih zadevah, vam pošiljam sledeče pojasnilo in opozorilo na neustavno in protizakonito ravnanje ministra.

Z njegovimi zadnjimi javnimi reakcijami, ko očita protiustavno in nezakonito ravnanje meni kot generalni državni tožilki, se je potrdilo, da minister protiustavno in nezakonito posega v delo in vodenje državnih tožilcev.

Ustavna dolžnost državnega tožilca je vlaganje obtožb. Zakon pa predstavlja organizacijsko podporo za izvajanje te ustavne funkcije. Z ministrovimi pritiski, ki so bili v obeh konkretnih zadevah (zadeva Berglund in zadeva napada psov na njihovega lastnika) uperjeni proti izvajanju ustavno določene funkcije pregona, je minister kršil Ustavo. Njegovi zadnji javni komentarji, ki zaradi prizadevanj vrha državnega tožilstva, da v konkretni zadevi omogoči učinkovito izvajanje ustavno določene funkcije pregona, temu vrhu očitajo protiustavno in nezakonito ravnanje, potrjujejo, da presega svoje pristojnosti in poskuša preprečiti kakovostno preiskovanje in odločanje državnih tožilcev v konkretnem primeru. V obeh s strani ministra in poslanke problematiziranih primerih sta vodstvi Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani in Vrhovnega državnega tožilstva RS na podlagi zakona zagotavljali učinkovito in strokovno delo državnih tožilcev.

Minister uporablja sprevrženo logiko, ko mi očita kršitev prvega odstavka 135. člena Ustave, saj te določbe z mojimi prizadevanji, da pride do odkritja morebitnega storilca kaznivega dejanja in morebitnega pregona, ni mogoče kršiti. Z izvajanjem z zakonom določenih organizacijskih pristojnosti sem to določbo Ustave uresničevala. V funkciji te ustavne določbe je bilo celotne moje ravnanje, ki je bilo usmerjeno v neodvisnost in samostojnost tožilcev od zunanjih pritiskov v zadevah, v katerih še niso odločili. Vsako dejanje in ravnanje ter razlaga predpisa, ki pomeni slabljenje pogojev za opravljanje tožilske funkcije, je v nasprotju z navedeno ustavno določbo. Prav to pa minister počne z javnimi nastopi, z Obveznimi navodili in z javnim omenjanjem in ocenjevanjem konkretnih odprtih zadev.

Generalni državni tožilec RS in vodje tožilcev so odgovorni za delovanje tožilcev, ne minister. Zakon jim nalaga obveznost za zakonito, strokovno in pravočasno delo na tožilstvih. Tudi zato je generalni državni tožilec po zakonu lahko le državni tožilec z dolgoletnimi izkušnjami.

Ko minister s sprejemom protiustavnih in nezakonitih Obveznih navodil za uporabo Državnotožilskega reda, z javnim žuganjem vodjem tožilcev z »rumenim kartonom pred izključitvijo«, s sklicevanjem vodij tožilcev mimo zakona in mimo generalnega državnega tožilca ter s telefonskimi pritiski na njih, ko se njegovemu pozivu ne odzovejo, posega v neodvisen pravosodni organ, sta Vrhovno državno tožilstvo RS in generalni državni tožilec dolžna proti temu vsaj protestirati.

Takšno ravnanje ministra tudi ruši avtoriteto vodij tožilcev in generalnega državnega tožilca. Rušenje avtoritete, nezaupanje v njihovo delo in prevzemanje njihove funkcije s strani ministra odpira vrata brezpravju.

Ni samo ocena Vrhovnega državnega tožilstva RS, da so Obvezna navodila za uporabo Državnotožilskega reda, ki jih je sprejel minister za pravosodje, zunaj Ustave in zakona. Mnenje Službe Vlade RS za zakonodajo v bistvenih točkah nasprotuje predlogu obveznih navodil, saj ugotavlja, da so navodila v določenih delih v očitnem nasprotju z Zakonom o državnem tožilstvu in Državnotožilskim redom, da Zakon o državnem tožilstvu celo spreminjajo in v Državnotožilski red vnašajo novo vsebino. Za del navodil pa Služba Vlade RS za zakonodajo v svojem mnenju pove, da je besedilo »nejasno, nepotrebno, nelogično, očitno odvečno« in bi bila celo uporaba sedanje ureditve »manj jasna in otežena, če bi se ji dodalo še predvideno obvezno navodilo.«

Trditev ministra, da sem kot generalna državna tožilka od policistov specializiranega oddelka zahtevala, da speljejo postopek zoper generalnega direktorja policije Janka Gorška, je laž. Od državnih tožilcev in policistov zahtevam le strokovno in pravočasno delo v okviru njihovih pristojnosti. Ob informiranju, posvetih in koordinaciji v omenjeni zadevi nikoli ni bilo omenjeno nobeno ime.

Sedanje početje ministra za pravosodje v razmerju do državnega tožilstva v zadevi napada psov na njihovega lastnika pomeni oviranje učinkovitega dela policistov specializiranega oddelka in državnih tožilcev, da se raziščejo vse okoliščine primera, vsi morebitni sumi kaznivih dejanj. Ker se minister, skupaj s strankarskimi kolegi, pojavlja v medijih kot del mreže, ki naj bi bila v to vpletena, bi se moral toliko bolj vzdržati vsakršnega vplivanja in vmešavanja v učinkovito preiskovanje zadeve. Le tako bo moč preprečevati zunanje pritiske in zagotoviti nepristransko, zakonito, učinkovito in celovito preiskavo v fazi predkazenskega postopka.

Glede na javne očitke ministra je treba zelo jasno povedati, da je v primeru napada psov na lastnika Vrhovno državno tožilstvo RS koordiniralo delo dveh tožilskih enot, ki vsaka s svojega vidika preiskuje isti historični dogodek. Generalna državna tožilka in vrhovni državni tožilci so sodelovali tudi pri posvetih in izmenjavi informacij. Posebej opozarjam, da Zakon o državnem tožilstvu eksplicitno določa, da mora biti generalni državni tožilec nemudoma obveščen o zadevah širšega javnega pomena. Celotno ravnanje mene kot generalne državne tožilke in predstavnikov Vrhovnega državnega tožilstva RS v omenjeni zadevi je bilo v okviru zakona in naših pristojnosti.

Trditve ministra o kršitvi Ustave in zakona so deplasirane in jih je moč razumeti kot pritisk, ki je nedopusten v demokratični pravni državi, saj se z njimi ogroža zunanja neodvisnost državnega tožilstva. Kot generalna državna tožilka sem prva v državi, ki hočem zagotoviti samostojnost državnih tožilcev, a tudi njihovo odgovorno samostojnost v službi ljudi.

Neodvisnost, samostojnost ni privilegij državnih tožilcev, pač pa garant pravne države in varnosti ljudi, določen v interesu žrtev, pa tudi storilcev kaznivih dejanj. Ne gre pa samostojnosti tožilcev izrabljati za politične cilje.

Vloga ministra za pravosodje pri zagotavljanju pravne države bi narekovala, da skladno z zgoraj navedenim obravnava relevantna vprašanja za zagotavljanje pogojev za delovanje državnih tožilstev, saj kljub našim opozorilom še danes ne vemo, v kakšnih finančnih in kadrovskih okvirih bomo na tožilstvih poslovali v letošnjem letu. Tu vidimo na Vrhovnem državnem tožilstvu RS pomembno vlogo ministra za pravosodje, ki ima osnovo tudi v zakonu. Po našem trdnem prepričanju bi v konkretni zadevi napada psov na lastnika ministra moralo skrbeti le, zakaj sta bila dežurni preiskovalni sodnik in dežurni državni tožilec nepopolno in nepravočasno obveščena o dogodku, da nista mogla sprejeti odločitev o udeležbi na ogledu dogodka in s tem o izvajanju njune funkcije.

Spoštovani gospod predsednik, Vrhovno državno tožilstvo RS in sama kot generalna državna tožilka smo v konkretnih primerih ravnali zakonito, strokovno in odgovorno. Pričakujemo podporo Vlade RS in politike takšnemu našemu ravnanju .

S spoštovanjem,

Barbara Brezigar
Generalna državna tožilka RS